

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. január 16-án.

Máté evangéliuma 8. rész 1-3. verse: „Amikor lejött a hegyről, nagy sokaság követte őt, és íme, odament egy leprás, leborult előtte, és ezt mondta: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz. Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és ezt mondta: Akarom. Tisztulj meg! És azonnal megtisztult a leprától”.

Kedves Testvéreim!

Ez a felolvasott evangéliumi történet egy olyan kifejezést, fogalmat hoz elénk, amire zsigerből vágyunk. Megtisztulás. Hiszen nem szeretjük azt, hogyha koszosak vagyunk, és természetesen így van ez elsődlegesen fizikai értelemben. Vannak olyan kisgyerekek, akik nem tűrik el, ha koszos a kezük, és azonnal kéri a szülőket, hogy menjenek el kezét mosni. Amikor mi is olyan munkát végzünk, ami bekoszol bennünket, akkor jól esik utána a fürdés, hogy lemenjen rólunk a por.

De lelkileg is hihetetlenül felszabadító érzés a megtisztulás. Amikor azt érezzük, hogy mocskos a lelkünk, hogy olyat tettünk, amire nincsen bocsánat, amikor úgy látjuk, hogy valakit mélyen megbántottunk, akit szeretünk, és ez a kínzóan rossz érzés lekerül rólunk, akkor az nagy megkönnyebbülés. Amikor azt éljük meg, hogy komoly lelki teher van rajtunk, és tudjuk, hogy azzal együtt kell az életünk útját járni, és azt érezzük, hogy valaki megemeli azt a terhet, és a terhe már nem rajtunk van, akkor az rendkívül felszabadító érzés. Vágyunk újra és újra arra, hogy megtisztuljunk.

Ennek az érzésnek a kapcsán gondolkodtatott el engem ez a felolvasott igeszakasz arról, hogy milyen betegség is volt ez a lepra, hogy milyen emberi élethelyzetet jelentett, és Jézus miből szabadította meg ezt az embert? Az életünk megújulása, megtisztulása akkor lehetséges, hogyha lélekben mi is belehelyezzük magunkat a leprás helyzetébe, és átéljük mindazt, amit ő ott átélt Jézus közelében!

Az első, és legfontosabb megállapítás erről a betegségről, hogy a lepra súlyos, szinte kivétel nélkül halálos kimenetelű fertőző betegség volt. Akiről kiderült, hogy megfertőződött, annak már csak annyi volt a kérdés, hogy mikor éri el a halál. Azt írják erről a betegségről, hogy 2 és 20 év között lehetett a lefolyása. Éveket, vagy évtizedeket is szenvedhetett az, aki bele került. Menekvés azonban nem volt.

Tudom, hogy furcsán hangzik, ha azt mondom, hogy minden ember élete ilyen, de attól még igaz. Mindenkinek az életében van egy súlyos, halálos kimenetelű állapot, ami szintén fertőző. Ez nem más, mint a bűn. Ha azt nézzük, akkor kimondhatjuk, hogy ezzel lehet élni évtizedeket. De ha a lepra másik jellegzetességét is áthelyezem az életünkre, akkor kimondhatom, hogy ebből nincsen menekvés. És tudom, hogy éles és kemény kijelentésnek tűnik, de a kérdés csak az, hogy mikor ér minket utol a halál.

Aztán azt is elmondhatjuk erről a betegségről, hogy a leprának volt egyértelmű, külső, látható jele, amit el kellett takarni. Nem lehetett az utcán úgy járni-kelni, hogy ne lett volna teljesen elfedve a leprás teste, sőt még az arcukat is el kellett takarni, csak a szemük látszódnak ki. Közben pedig kiabálniuk kellett, hogy mindenki hallja, hogy „tisztátalan, tisztátalan”.

Lelki értelemben ugyanez történik bennünk és velünk is. A bűnnek van egyértelmű, kívülről is látható jele. Hadd mondjak csak olyanokat, ami mindenkit érint. Ott van mindjárt az irigység. Bezzeg a másinak sikerült. Bezzeg a másinak van, pedig nem is tett érte semmit. Olyan szépen be tudjuk csomagolni az irigységünket, hogy néha még mi magunk sem vesszük észre, de benne vagyunk. Milyen jó neki. Milyen könnyű neki. Hányszor, de hányszor hallottam már ilyen és ehhez hasonló mondatokat. Ez a bűn látható jele. Aztán ott van egy másik hasonló külső jel, a hiúság. Az egyik a külső megjelenésben látszik. Amikor valaki már az egészséges kereteken túl foglalkozik a külsejével. Bármennyire is igyekszik, bármennyire is dolgozik rajta, még sincsen megelégedve vele, pedig Isten ilyennek alkotta. Aztán ott van a belső hiúságunk. Amikor úgy érezzük, hogy nekünk valami jár. A pozíciónknak, a feladatunknak, a személyünknek kijár a tisztelet, a hódolat, sőt, kimondom, mert sokszor ezt gondoljuk, az imádat. Ha pedig ez nem történik meg, akkor vérig vagyunk sértve. Csak két példa arra nézve, hogy mennyi látható jele van a bűnnek. Nem sorolok fel többet, mert akkor semmi mást nem tehetnék órákon, sőt napokon keresztül, mint hogy a bűn látható jeleit sorolom fel. Csakhogy az evangéliumi történet sem ott fejeződik be, hogy a leprás meghalt, és a mi életünk sem ott fejeződik be, hogy meghalunk testileg és lelkileg is, és eljutunk a kárhozatba.

Van a történetnek egy fordulópontja. A gyógyulás. A megtisztulás. Ez pedig akkor történt meg, amikor ez az ember odament Jézushoz, és takargatás nélkül elmondta, hogy mi a baj, majd kimondta, hogy mi a megoldás. Uram, ha akarod, megtisztíthatsz.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. január 16-án.

A gyógyulás útja a bűnből sem lehet más, csak ha beismerjük, ha Jézus előtt feltárjuk mindazt, ami bennünk van. Ha kimondjuk, hogy nem a mi akaratumkon múlik a gyógyulás. „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz”. Nagyon nehéz ezt megvallani. Azt, hogy az állapotom, a betegségem, a lelki helyzetem ellen én nem tehetek semmit. Sőt felismerni azt, hogy soha nem fogok tudni tenni semmit. Ez pontosan az az állapot, amikor kimondjuk, hogy nincsen esély a gyógyulásra. Az az állapot, amikor a halálosan beteg ember tudja, hogy nagyjából mennyi ideje van hátra.

Egy alkalommal megkérdeztem valakitől itt a kistemplom kapualjában egy ünnepi istentisztelet után, hogy hogy van, tudtam, hogy súlyos beteg, és azt válaszolta, hogy úgy, mint akinek ez az utolsó karácsonya. Így volt. Valóban az volt az utolsó karácsonya. De tudta azt is, hogy a haláltól nem fél, mert Jézus Krisztus meghalt érte, és Jézus Krisztus feltámadt érte. Az ember, amikor Jézushoz odamegy, akkor ezzel az érzéssel kell odaborulnia. „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz”. Ha Ő nem tisztít meg, akkor meg fogok halni. Ha Ő ezt nem akarja, és nem tisztít meg, akkor mindennek vége. Ezzel a tudással mégis odamehetek hozzá, ezzel a tudással mégis kérhetem, hogy tegyen csodát velem. Tegyen csodát az életemmel. Formáljon át olyanná, amilyenné csak Ő tud átformálni. Adja meg azt a csodás érzést, hogy végre mindentől megtisztultam!

A jó hírem azonban az, hogy Jézus ott és akkor azt válaszolta ennek a leprásnak, hogy „akarom, tisztulj meg”. És a legjobb hírem pedig az, hogy mindnyájunknak azt válaszolja ma is, hogy „akarom, tisztulj meg”! Lehet, hogy van bennünk kétség, hogy miért éppen az én életemet újítaná meg? Lehet, hogy van bennünk bizonytalanság, hogy talán nem is ez a megfelelő út, mert nagyon sokan nem ezt az utat választják. Mindez azonban nem számít. Mert volt Izráelben is több ezer leprás, aki odamehetett volna Jézushoz, mégis csak kevésről olvassuk, hogy odament volna Hozzá. Itt ez az ember elindult és leborult. Akkor is, hogyha a többi nem ezt az utat választotta. Akkor is, hogyha még azelőtt soha senki nem hallott arról, hogy a leprások megtisztultak volna. Viszont tudta ez az ember azt is, hogy neki az életben maradáshoz Jézus az egyetlen esélye. Ez pedig mindig biztos esély, mert kimondta és kimondja a mi Megváltónk: „akarom, tisztulj meg”.

Jézus akarata nem bizonytalan, és nem változó. Olyan biztos, mint ahogyan a természeti jelenségek működnek. A meleg levegő felfelé száll. A földön működik a gravitáció. Bolygónk a Nap körül kering, és ennek köszönhetően vannak különböző évszakok. Ugyanakkor a saját tengelye körül is forog, és emiatt van nappal és éjszaka. Ezek a jelenségek, amíg ez a teremtet világ fennáll, addig teljesen biztosak. Nem fognak megváltozni, mert így lett belekódolva a rendszerbe.

Ugyanilyen biztosan mondhatom el azt is a felolvasott történet alapján, hogy Jézus minden embert meg akar tisztítani, aki alázattal és az Ő akarataiban megnyugodva borul le előtte. Minden embert meg akar tisztítani, aki tudja, és hiszi, hogy életének megoldása Jézus Krisztusban van. Itt, ma nekünk is szól a mi Urunk biztató szava: „akarom, tisztulj meg”!

Sőt, Jézus nem csak ennyit tesz, hogy távolról gyógyít. Kinyújtotta a kezét és megérintette. A leprást abban a korban tilos volt megérinteni. Jézus mégis megtette. Ebbe is gondoljunk bele. A kitaszított, aki csak elkerülést, gyanakvó pillantásokat, megvetést tapasztalt, egyszer csak érintést kapott. Micsoda szeretet-áramlás mehetett ott végbe. Pontosan úgy, mint amikor két ember, akár két barát, akár egy szülő és egy gyermek, akik hosszú éveken keresztül nem is nagyon szóltak egymáshoz, kibékülnek, és megölelik egymást. Óriási szeretet-áramlás történik. Jézus ugyanezt tette itt meg. A szavával meggyógyította ennek az embernek a testét, az érintésével pedig a lelkét.

Jézus akarata ma sem változott. Jézus ezért ma is megérinti az embert. Az a hatalmas Király érint meg minket, aki mindennek felett uralkodik. Az az örökkévaló Úr érint meg minket, aki mindent a kezében tart. Ezt a csodát élhetjük meg, és mondhatjuk ki magunkban. Jézus Krisztus megérint minket. Az Ő szeretetéből kapunk mi is olyan hatalmas áradást, ami betölti és meggyógyítja az életünket.

Az evangéliumi történet olyan egyszerűen mondja ki, hogy ez az ember azonnal megtisztult. A csoda végbement. Ez a csoda pedig nem a múlt csodája, nem sok évszázados szép történet, hanem ma is valóság, amit átélhetünk, amit megtapasztalhatunk. Meggyógyul a lelkünk, erőt kap a testünk, megújul az életünk.

„Akarom!” – mondtad és megérintetted. | Kezdődhetett szavadra az új élet, | s a meggyógyított örvendező hittel | áldhatta Isten szeretetét érted. || Nyoma se volt a lepramart sebeknek, | munkára mozdulhattak a karok. | S mi vele magasztalunk, Jézus Krisztus, | mert élsz, itt vagy s ma is azt akarod. || A gyógyulást, az új élet csodáját! | Zendüljön hát boldog dicséretünk! | Hisz gyógyító szavad milliók várják, | s mi is boldog tanúid lehetünk. || Hisz lélek és test lepramart sebére | Tied a megújító hatalom. | „Ha akarod, Te megtisztíthatsz minket!” | És Te ma is kimondod: „Akarom!” (Túrmezei Erzsébet: Ma is azt akarod) ***Ámen!***